

Daniels bok – nummer førti

Paulus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniels bok, kapittel én, når det legges over Daniel kapittel fire, fremstiller historien om den første og den andre engel, fra 1798 til 1844. I den historien ble Daniels bok åpnet, og den delen som ble åpnet, var kapittel sju, åtte og ni. «Lærebud på lærebud» viser kapittel én, fire og deretter sju til ni historien om den millerittiske bevegelsen under den første engel.

I den historien (1798 til 1844) ble adventismens grunnleggende sannheter etablert, og disse sannhetene ble til sist framstilt på pionerkartet fra 1843. Nebukadnesars bilde i Daniels bok kapittel to er på kartet. Synene i Daniel sju og åtte er på kartet. «Det daglige» i kapittel åtte er framstilt, likesom «de sju tider» i 3. Mosebok tjueseks. Islams tre veer, slik de er framstilt i Åpenbaringen kapittel ni, er der. Gud advarte gjentatte ganger om at disse grunnleggende sannhetene ville bli angrepet.

«La dem som står som Guds vektere på Sions murer, være menn som kan se farene før folket, — menn som kan skjelne mellom sannhet og villfarelse, rettferdighet og urettferdighet.»

«Advarselen er kommet: Intet må tillates å komme inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og helt siden da har jeg stått framfor verden, tro mot det lyset som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene våre bort fra den plattformen som de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren med inderlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Arbeidet til mannen med smusskosten, som skal utføres med deltakelse av Guds siste-tids-folk, er også framstilt av Jesaja når han identifiserer siste-tids-folket og det arbeidet de er kalt til å gjøre; for grunnvollene var bestemt til å bli begravd under villfarelse før de siste dager kom.

Dine egne skal bygge opp igjen de gamle ruiner; du skal gjenreise grunnvollene fra slekt til slekt, og du skal kalles: Han som murer igjen revner, han som setter i stand stier så folk kan bo der. Jesaja 58:12.

De «gamle øde steder» viser til de læremessige sannhetene som er forbundet med de to ødeleggende maktene hedenskap og pavedømme. At de to ødeleggende maktene, hedenskap etterfulgt av pavedømme, følger hverandre, var det William Miller brukte som rammeverk for enhver profeti han fremholdt.

Og de skal bygge opp de gamle ruiner, de skal reise opp igjen de tidligere ødeleggelser, og de skal gjenreise de ødelagte byer, de steder som lå øde gjennom mange slekter. Jesaja 61:4.

Den profetiske struktur som fremstilles som rammeverket, er historien om og forholdet mellom disse to maktene. Å gjenreise «stiene å bo på» er gjenoppbyggelsen av Millers rammeverk, som i hans drøm ble fremstilt ved arbeidet til mannen med jordkosten. Jesaja brukte illustrasjonen av historien om Esra og dem som vendte tilbake fra Babylon og istandsatte Jerusalem, for å identifisere gjenoppbyggelsen av de tidligere ødeleggelserne.

Siden våre fedres dager og til denne dag har vi vært i stor skyld; og for våre misgjerningers skyld er vi, våre konger og våre prester, blitt overgitt i landenes kongers hånd, til sverd, til fangenskap, til plyndring og til skam i ansiktet, slik det er i dag. Og nå er det for en liten stund blitt vist nåde fra Herren vår Gud, idet han har latt oss få en rest som har unnsiluppet, og gitt oss et feste i hans hellige sted, så vår Gud kan opplyse våre øyne og gi oss en liten oppreisning i vårt trelldomsliv. For vi var treller; men vår Gud har ikke forlatt oss i vårt trelldomsliv, men latt sin miskunn være over oss for perserkongenes øyne, for å gi oss oppreisning, for å gjenreise vår Guds hus og sette dets ruiner i stand, og for å gi oss en mur i Juda og i Jerusalem. Esra 9:7–9.

Esra og de som gjenoppbygde Jerusalem, representerer «levningen» som er gjenoppbygget av stiene å bo på, og de er dem som utfører verket i sammenhengen av bønner i 3. Mosebok tjueseks, som Esra viser til når han sier at «fra våre fedres dager og helt til denne dag har vi vært i stor skyld; og for våre misgjerningers skyld er vi, våre konger og våre prester blitt overgitt i landenes kongers hånd, til sverd, til fangenskap, til plyndring og til skam i ansiktet.» Den «dag» han viser til, er den «dag» da de siste dagers «levning» gjenoppbygget stiene å bo på.

Esras rest er de to vitnene som blir oppreist ved slutten av tre og en halv dag, og som oppfyller bønner i Tredje Mosebok tjueseks, slik den er illustrert av Daniel i kapittel ni. Da Esra og hans medarbeidere vendte tilbake fra eksilet og gjenoppbygde Jerusalem, var de et forbilde på arbeidet med å gjenoppbygge Millers juveler, hvilket er arbeidet med å gjenoppbygge Millers grunnleggende sannheter. Av denne grunn er det avgjørende å forstå rammen for Millers verk.

«Apostlene bygde på en sikker grunnvoll, selve evighetens Klippe. Til denne grunnvollen førte de steinene som de brøt ut av verden. Ikke uten hindringer arbeidet bygningsmennene. Deres verk ble gjort ytterst vanskelig ved motstanden fra Kristi fiender. De måtte kjempe mot trangsyntheten, fordommene og hatet hos dem som bygde på en falsk grunnvoll. Mange som virket som byggere av menigheten, kunne lignes med dem som bygde muren på Nehemjas tid, om hvem det er skrevet: 'De som bygde på muren, og de som bar byrder, med dem som lesset på, arbeidet hver og en med den ene hånden på verket, og med den andre hånden holdt han et våpen.' Nehemja 4:17.» Apostlenes gjerninger, 596.

I begge avsnittene i Jesaja er verket å gjenreise grunnvollene og ødemarkene fra mange slekters tid. Jesaja identifiserer et åndelig verk som ble illustrert ved det bokstavelige verket. Grunnvollene skulle voktes, men i stedet ble de til slutt fullstendig dekket til av en falsk grunnvoll av forfalskede juveler. Dem Jesaja identifiserer, gjenoppbygger Millerittenes grunnleggende sannheter, ikke bokstavelige murstein og steiner. Symbolet på disse sannhetene er Millers rammeverk om de to ødeleggende maktene som trampet ned helligdommen og hæren i «sju tider».

Dette gjenopprettelsens verk fremstilles som å reise opp «grunnvollene» og «ødeleggelsene gjennom mange slekter», og betegner det profetiske arbeidet med å gjenopprette de grunnleggende sannhetene gjennom den metode som bringer profetisk linje på profetisk linje, her litt og der litt. Arbeidet med å gjenreise grunnvollene og ødeleggelsene er arbeidet med å framholde og forsvare de opprinnelige sannhetene slik de er fremstilt på pionerkartene fra 1843 og 1850, som er de to tavlene i Habakkuk kapittel to. Og arbeidet fullføres ved senregnets metodikk med «linje på linje». Det er arbeidet med å vende tilbake til Jeremias gamle stier i striden mot dem som ønsker å opprettholde en forfalsket grunnvoll, slik dette er framstilt ved de falske juvelene i Millers drøm.

«Fienden søker å avlede sinnet hos våre brødre og søstre fra arbeidet med å berede et folk til å stå i disse siste dager. Hans sofismer er utformet for å lede sinnene bort fra tidens farer og plikter. De regner for intet det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi til Johannes for sitt folk. De lærer at de scener som ligger rett foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å få særlig oppmerksomhet. De setter til side sannheten av himmelsk opprinnelse og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet gir dem en falsk vitenskap.

«Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.» Jeremia 6:16.

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro — de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt verk ved bønnfullt studium av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i de siste femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt.

«Tidligere har mange påtatt seg å bygge en ny tro, å grunnfeste nye prinsipper. Men hvor lenge ble deres byggverk stående? Det falt snart, for det var ikke grunnlagt på Klippen.

«Måtte ikke de første disiplene også møte menneskers utsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier og deretter, etter å ha gjort alt, stå fast og si: «Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt»? 1 Korinterbrev 3:11.

«Så skal vi holde fast på vår første frimodighet til enden. Ord med kraft er blitt sendt av Gud og av Kristus til dette folket, idet de fører dem ut fra verden, punkt for punkt, inn i det klare lys av den nåværende sannhet. Med lepper berørt av hellig ild har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige utsagn har satt sitt segl på ektheten av den sannhet som er blitt forkynt.» Testimonies, bind 8, 296, 297.

«arbeidet med å berede et folk til å bestå i de siste dager» er det arbeidet som er knyttet til Esekiels to profetier i det trettisjuende kapittel. Et budskap blir overbrakt ved Jesajas røst i ørkenen, og Esekiels første budskap fører sammen dem som har vært døde i gaten i Sodom og Egypts by i tre og en halv dag. Deretter erkjenner de at de har befunnet seg i Matteus' ventetid i lignelsen om de ti jomfruer. Så hører de kallet som ble gitt til Jeremia om å skille det kostelige fra det usle dersom de ønsker å vende tilbake. De erkjenner også Daniels bønn i kapittel ni som sannhet for denne tid. Derfor, dersom og når de velger å vende tilbake ved å godta og oppfylle evangeliets betingelser, mottar de Esekiels andre budskap og står på sine føtter, en meget stor hær.

«verket med å berede et folk til å bestå i de siste dager» fullbyrdes gjennom senregnets metodikk med «linje på linje». Dette verket innebærer et verk med å gjenopprette de millerittiske sannheter som er fremstilt på pionerkartene fra 1843 og 1850. Disse to kartene er Habakkuks to tavler, og de skal legges oppå hverandre (linje på linje), og ved å gjøre dette representerer de to kartene de grunnleggende sannheter som skal gjenopprettes i de siste dager av mannen med støvbørsten.

Når de sammenstilles, linje på linje, identifiserer de feilen i 1843-kartet, som deretter ble rettet på 1850-kartet. Når de betraktes som én tavle (linje på linje), fremstiller de så både erfaringen til Guds folk og den skjulte historien om de syv tordener, for sammen illustrerer de den første skuffelsen, ventetiden, midnattsropet og 22. oktober 1844, og den store skuffelsen.

Det er den første skuffelsen, midnattsropet og den store skuffelsen som utgjør den skjulte historien om de sju tordener. Det er sannhetens struktur, for sannheten er grunnlagt på at den første og siste bokstaven i det hebraiske ordet «sannhet» er de samme, slik også den første og siste skuffelsen i den historien er det. Den midterste og trettende bokstaven er et symbol på opprør, slik det fremstilles ved dem som forkaster budskapet i midnattsropet. Når de to tavlene sammenføres, frembringer de to vitner om millerittenes profetiske sannheter som skal gjenopprettes av mannen med jordkosten, men de identifiserer også den erfaringen som er et forbilde på de hundre og førtifire tusens erfaring.

De som var kalt til å være banneret (de hundre og førtifire tusen), ble konfrontert med sin første skuffelse den 18. juli 2020, og deretter, i juli 2023, ble de stilt overfor et budskap fra en røst som roper i ødemarken. Røsten kalte dem til å vende tilbake.

Det er på dette punkt i de sju tordenenes skjulte historie at opprøret vil bli åpenbart, for det neste veimerket er når mannen med støvbørsten samler juvelene og kaster dem ned i skrinet. Da skinner de ti ganger klarere. På det tidspunkt ble Miller vekket. Når jomfruene (Miller) våkner, er det for sent. Gjenopprettelsen av mange slekters ødeleggelser er et verk som de to vitner må ta del i. Dette verket blir nå utført.

William Millers rammeverk for profetiene, slik de fremstilles ved synet om Ulai-elven i Daniels bok, kapitlene sju, åtte og ni, var de to ødeleggende maktene hedenskap og pavedømme; og rammeverket for Future for America er hedenskapet (dragen), etterfulgt av pavedømmet (dyret) og det frafalne protestantismen (den falske profet). Nøkkelen som fastslår begge rammeverkene, er apostelen Paulus' skrifter. Apostelen Paulus var den profetiske røsten som forbandt det gamle Israel med det åndelige Israel. Før sin omvendelse het Paulus Saul, et navn som betyr «utvalgt» eller «framstilt».

Paulus ble utvalgt (utpekt) til å være apostel for hedningene, og han ble blant annet utvalgt på grunn av sin forståelse av Det gamle testamentet. Idet han skrev størstedelen av Det nye testamentet, finnes det ingen annen av Det nye testamentets forfattere som hadde en slik forståelse av Det gamle testamentet som Paulus. Han ble utvalgt til å gå i spissen for å framstille evangeliet for hedningene, men han ble også utvalgt til å fastslå forholdet mellom Det gamle testamentets profetiske historier og den profetiske historien som fulgte etter korsets tidsperiode. Uten Paulus' vitnesbyrd ville millerittenes profetiske forståelse, og Future for Americas, ikke ha eksistert. I

selve den historien hvor det bokstavelige Israel ble skilt fra Gud som hans utvalgte folk, ble Paulus utvalgt til å påvise at det gamle Israel, selv om det da var skilt fra Gud, var symbolet på den profetiske historien til det åndelige Israel. De nødvendige profetiske reglene for den første og den tredje engels bevegelser bygger i hovedsak på apostelen Paulus' skrifter.

Av denne grunn vil vi betrakte noen av de profetiske prinsippene som Paulus identifiserer, og som påvirket millerittenes budskap, hvilket var satt innenfor rammen av to ødeleggende makter; og ved å gjøre dette vil vi også betrakte hvordan disse prinsippene innvirker på rammen av tre ødeleggende makter.

For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om at våre fedre alle var under skyen, og alle gikk gjennom havet, og alle ble døpt til Moses i skyen og i havet, og alle åt den samme åndelige mat, og alle drakk den samme åndelige drikk; for de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem; og klippen var Kristus. Men i de fleste av dem hadde Gud ikke velbehag; for de ble slått ned i ørkenen. Men disse ting ble våre forbilder, for at vi ikke skal ha lyst til onde ting, slik de også hadde lyst. Bli heller ikke avgudsdyrkere, slik som noen av dem; som det er skrevet: Folket satte seg ned for å ete og drikke, og stod opp for å leke. La oss heller ikke drive hor, slik som noen av dem drev hor, og tjuetre tusen falt på én dag. La oss heller ikke friste Kristus, slik som noen av dem også fristet ham, og ble ødelagt av slangene. Klag heller ikke, slik som noen av dem også klaget, og ble ødelagt av ødeleggeren. Men alle disse ting hendte dem som forbilder; og de er blitt skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet over. 1 Korinterbrev 10:1–10.

I ti korte vers identifiserer Paulus at dåpens rite ble forebildet ved overgangen over Rødehavet, at Klippen som fulgte det gamle Israel, var en «åndelig Klippe», og at den var Kristus. Han identifiserer at det gamle Israel var eksemplet for dem som lever i de siste dager. Dette avsnittet er en advarsel, og avsnittet er et stridspunkt mellom dem som opprettholder sannheten og dem som motsetter seg sannheten. Adventistiske teologer lærer at Paulus ganske enkelt identifiserte at det gamle Israels historier illustrerte moralske lærdommer som måtte forstås av dem som lever i de siste dager, men de insisterer på at Paulus ikke identifiserte at det bokstavelige Israels historie faktisk skulle gjentas av det åndelige Israel. Søster White bruker ofte dette avsnittet for å bekrefte nøyaktig hva Paulus mente.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder oss. 'Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.' 1 Corinthians 10:11. 'Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.' 1 Peter 1:12....»

«Bibelen har samlet og bundet sammen sine skatter for denne siste generasjon. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testamentes historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

De «store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testamentes historie er blitt, og blir, gjentatt i menigheten i disse siste dager», slik sammenfatter Søster White Paulus' mening i disse

versene. I et forsøk på å undergrave Paulus' identifikasjon av det gamle Israel som en symbolsk fremstilling av det bokstavelige Israels historie, har Satan fremført to hovedangrep mot dette profetiske prinsippet. Det første, som jeg allerede har nevnt, er påstanden om at Paulus ganske enkelt viste til at disse historiene representerte moralske lærdommer. Denne falske læren er en halv sannhet, og en halv sannhet er slett ingen sannhet. Det er sant at de moralske lærdommer som kan utledes av det gamle Israels historie, er til gagn for dem som lever i de siste dager; men når dette brukes til å benekte at disse historiene også er en fremstilling av begivenheter som vil bli gjentatt, blir det en halv sannhet, som er utformet for å fornekte sannheten.

«En velsignelse eller en forbannelse ligger nå foran Guds folk—en velsignelse dersom de går ut fra verden og er atskilt, og vandrer på den ydmyke lydighets vei; og en forbannelse dersom de forener seg med avgudsdyrkerne, som trår himmelens høye krav under fot. Det gjenstridige Israels synder og misgjerninger er opptegnet, og bildet er stilt fram for oss som en advarsel om at dersom vi etterligner deres eksempel i overtredelse og vender oss bort fra Gud, skal vi like sikkert falle som de gjorde. 'Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.'» Testimonies, bind 1, 609.

En sannhet skal ikke brukes til å fornekte en annen sannhet, for når det skjer, gjør man Guds sannhet til løgn.

«Et utsagn av Frelseren må ikke brukes til å oppheve et annet.» The Great Controversy, 371.

Læren om at det gamle Israels historie bare representerer moralske lærdommer, blir ofte brukt av adventistiske teologer til å ødelegge Guds profetiske Ord, og den er en av de halvsannhetene som inngår i den retten av fabler som er tilberedt for å bedra Guds folk til å ta imot en løgn, og den løgnen de tar imot, er identifisert i apostelen Paulus' skrifter.

Det andre hovedangrepet mot prinsippet om at det gamle Israels historie illustrerer det moderne Israels historie, ble oppfunnet av jesuittene under motreformasjonens historie, og det består i å samtykke i tanken om at det gamle Israels historie blir gjentatt. Jesuittenes løgn er at historien blir bokstavelig gjentatt, ikke åndelig gjentatt. Løgnen ble oppfunnet som en måte å forhindre en forståelse av at paven i Roma er bibelprofetiens antikrist, for læren samtykker i sannheten om at det finnes en antikrist i de siste dager, men den hevder at antikrist er representert ved en bokstavelig makt, ikke en åndelig makt. Skjøgen i Åpenbaringen sytten, som har mysteriet Babylon skrevet på sin panne, ville da være en skjøge som oppstår i det bokstavelige landet Babylon, som i dag er Irak.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som ikke ser betydningen av antikrist, vil med sikkerhet stille seg på antikrists side.» Kress Collection, 105.

Paven er en bokstavelig person, som representerer en bokstavelig makt (den katolske kirke), men han og hans organisasjon er profetisk blitt identifisert ved det bokstavelige Babylon, og kan bare identifiseres korrekt når emnet om antikrist fremstilles som den åndelige oppfyllelsen av et bokstavelig forbilde. Paulus påviste at det bokstavelige Israel illustrerer det åndelige Israel, men dette var ikke en ny profetisk sannhet som han fremholdt, for hans forståelse var i alminnelighet basert på Det gamle testamente, og det er der hans vitnesbyrd har sitt grunnlag.

Så sier Herren, Israels Konge, og hans gjenløser, hærskares Herre: Jeg er den første, og jeg er den siste; og foruten meg er det ingen Gud. Og hvem er som jeg, som skal rope ut og forkynne det og legge det fram for meg, siden jeg innsatte det gamle folk? Og det som kommer, og det som skal komme, la dem kunngjøre det for dem. Frykt ikke og vær ikke redde! Har jeg ikke fra den tid latt deg høre det og forkynt det? Dere er jo mine vitner. Er det noen Gud foruten meg? Ja, det finnes ingen Gud; jeg kjenner ingen. Jesaja 44:6–8.

Vi skal være Kristi vitner, slik Paulus var det, om at Alfa og Omega innsatte ikke bare det gamle Israel, men alle Bibelens oldtidsfolk som symboler for å vise «de ting som skal komme» over dem som lever i de siste dager. Paulus var en kyndig kjenner av Det gamle testamente, og han ble oppreist til å være det profetiske bindeledd mellom den bokstavelige og den åndelige Israels husholdning. Det var hans skrifter som ledet dem som forstod kunnskapsøkningen ved endens tid i 1798, og også i 1989.

Det gamle, bokstavelige Babylon, oldtidens Østens barn, oldtidens Egypt, oldtidens Hellas og det gamle medisk-persiske riket er symboler på åndelige makter ved verdens ende. De gamle symbolene er det bokstavelige som går forut for, og representerer, det åndelige som følger etter. Paulus går så langt som til å fastslå at den bokstavelige Adam symboliserte den åndelige Adam (som er Kristus).

Derfor står det også skrevet: Det første menneske, Adam, ble til en levende sjel; den siste Adam ble til en levendegjørende ånd. Men det åndelige kom ikke først, men det naturlige; deretter det åndelige. Det første menneske er av jorden, jordisk; det andre menneske er Herren fra himmelen. Slik den jordiske er, slik er også de jordiske; og slik den himmelske er, slik er også de himmelske. Og likesom vi har båret den jordiskes bilde, skal vi også bære den himmelskes bilde. 1 Korinterne 15:45–49.

Det er noen meget dype lærdommer Paulus underviser om når det gjelder den første og den siste Adam, men vi peker ganske enkelt på det prinsippet han meget klart fremsetter i dette avsnittet, når han sier: «Det åndelige var ikke det første, men det naturlige; deretter det åndelige.» Det bokstavelige, som Paulus her betegner som «naturlig», er først, og det åndelige er sist. Det bokstavelige Israel var først, og naturlig, og det åndelige Israel kommer «deretter».

Det bokstavelige Babylon går forut for det åndelige Babylon. Det neste viktige punktet som fremheves i Paulus' skrifter, er det tidspunkt i historien da overgangen fra det bokstavelige til det åndelige skal anvendes. Det er korsets tidsperiode da den profetiske overgangen fra det bokstavelige til det åndelige blir identifisert.

For de er alle Guds barn ved troen på Kristus Jesus. For så mange av dykk som vart døypte til Kristus, har ikledd dykk Kristus. Her er ikkje jøde eller grekar, her er ikkje slave eller fri, her er ikkje mann og kvinne; for de er alle éin i Kristus Jesus. Og høyrer de Kristus til, då er de Abrahams ætt og arvingar etter lovnaden. Galatarane 3:26–29.

Det har ingen betydning hva din førstefødselsrett måtte være; dersom og når du tar imot Kristus, blir du da Abrahams ætt. Du er ikke det bokstavelige Israel; du er det åndelige Israel. Overgangen fra det bokstavelige til det åndelige var korset. Paulus deler menneskeheten inn i to klasser. Hver

klasse har sin egen pakt; hver er etterkommere av Abraham. Hver har en by som representerer deres familie og pakt. Hver er enten en sønn av den bokstavelige Adam eller av den åndelige Adam.

For det er skrevet at Abraham hadde to sønner, én med slavekvinnen og én med den frie kvinne. Men han som var av slavekvinnen, ble født etter kjødet; mens han av den frie kvinne ble født ved løftet. Dette har allegorisk betydning; for disse kvinner er de to pakter: den ene fra Sinai berg, som føder til trelldom, og det er Hagar. For Hagar er Sinai berg i Arabia og svarer til det nåværende Jerusalem, for det er i trelldom sammen med sine barn. Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er vår alles mor. For det er skrevet: Gled deg, du ufruktbare, du som ikke føder; bryt ut i jubel og rop, du som ikke har fødselsveer; for den enslige har mange flere barn enn hun som har mannen. Men vi, brødre, er løftets barn, slik som Isak var. Men likesom den gang han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden, slik er det også nå. Men hva sier Skriften? Driv ut slavekvinnen og hennes sønn; for slavekvinnens sønn skal slett ikke arve sammen med den frie kvinnes sønn. Altså, brødre, er vi ikke slavekvinnens barn, men den frie kvinnes. Galaterne 4:22–30.

I korsets tidsperiode ble det gamle bokstavelige til symboler på det moderne åndelige. Apostelen Paulus klargjorde disse vesentlige profetiske sannhetene som gjorde det mulig for William Miller å etablere rammen om to ødeleggende makter, som han bygde alle sine profetiske konklusjoner på. Det samme arbeidet som ble utført av apostelen Paulus, er det som identifiserer de tre ødeleggende maktene som utgjør rammen for alle Future for Americas profetiske konklusjoner.

Rammen for Millers forståelse av kunnskapens vekst, fremstilt ved synet om Ulai-elven i kapittel sju, åtte og ni, var basert på hans oppdagelse av at «det daglige» i Daniels bok representerte det hedenske Roma. Han gjorde den oppdagelsen i Paulus' andre brev til tessalonikerne. Denne forståelsen er den primære sannhet som identifiseres i forbindelse med den profetiske «løgnen», som gjør at en sterk villfarelse kommer over syvendedagsadventistene i de siste dager.

Vi vil fortsette vår undersøkelse av kunnskapens tilvekst, slik den er framstilt ved synet om Ulai-elven, i den neste artikkelen, ved å betrakte det Miller erkjente i Paulus' brev.

Han som ser under overflaten, som gransker alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: «De er ikke plaget og forferdet på grunn av sin moralske og åndelige tilstand.» Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i sine vederstyggeligheter. «Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte, de hørte ikke da jeg talte, men gjorde det som var ond i mine øyne, og valgte det jeg ikke hadde behag i.» «Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,» fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, «men hadde sin glede i urettferdigheten.» Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurte: «Hvilket sterkere bedrag kan forføre sinnet enn forestillingen om at dere bygger på den rette grunnvoll og at Gud godtar deres gjerninger, når dere i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig klokskap og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinnene i eie når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens ytre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener at

de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.»
Testimonies, bind 8, 249, 250.